

af den højtærede nuværende Udenrigsminister, at Stillingen i Virkeligheden er den, at vort Land trods dets udsatte Beliggenhed som Skillevej og med vore Farvande som Færdselsveje mellem to store Have, hvilket let vil føre os ind i Konflikter, naar der udkæmpes Kampe mellem Magter, som have Interesser i disse to Have, tillige paa en Maade ogsaa har en begunstiget Stilling, saa at Magterne i Almindelighed have Interesse af at bevare Danmark som selvstændig Stat, for at det kunde have Raadighed over disse Færdselsveje, netop fordi det ikke selv er stærkt nok til at beherske dem og derfor ikke vil kunne lægge Hindringer i Vejen for, at de benyttes til en Samfærdsel, som de fleste Magter ere interesserede i. Altsaa, just den Stilling, vi have, giver os nogen Tryghed for, at vor Selvstændighed vil blive bevaret. Vi behøve altsaa ikke at se med saa overvættets stor Bekymring paa, om vor Skæbne skal afgøres paa en saadan Koncert, enten den nu bliver europæisk eller af mere omfattende Art.

Om naar vi saa som Begrundelse for at fremlægge vort Forslag have anført, at den socialdemokratiske Bevægelse er en stigende Bevægelse rundt omkring i de civiliserede Lande, er det noget, vi kunne gøre med Tryghed, fordi det er rigtigt og ikke uden Betydning for, hvorledes man i Fremtiden kommer til at stille sig overfor de smaa Stater, der ønske at leve i Fred. Trods de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), om, hvad der var sagt af tyske og franske Socialdemokrater osv., er det en Kendsgerning, at da det forgangen Aar var ved at trække op til en Konflikt mellem Frankrig og Tyskland, hørte man ikke, at de socialdemokratiske Folkerepræsentanter i Frankrig og Tyskland var med til at puste til Krigsflammen. Tværtimod! Hvad skete der da? Der skete det, at de tyske Socialdemokrater indbød den franske socialdemokratiske Fører Jaurès til at komme til Berlin og holde Foredrag netop som Protest mod den Krigsbegejstring, man søgte at skabe fra anden Side. Hvad er sket nu? For nylig, da der blev talt om den Konflikt, der var i Opmarch mellem Tyskland og England, er det da ikke saaledes, at Arbejderpartierne i de to Lande have protesteret derimod? Er det ikke dem, der have stillet Forslag om, netop som Protest imod den Krigsbegejstring, man søgte at skabe, at faa et mere inderligt Samarbejde mellem Arbejderpartierne i de to Lande i Stand?

Jo, det er saaledes, at den socialdemokratiske Bevægelse, som vokser frem, giver os Haab om, at det nytter at arbejde for Fredens Opretholdelse, og at vi ogsaa kunne stole paa, at Freden rykker os nærmere og nærmere, at det bliver umuligt i Længden at føre Angrebskrige, der ikke ere begrundede i Udæskninger.

Men naar det nu er saaledes, tror jeg, der for Demokratiets Skyld, for Fredsbevægelsens Skyld og for vort Lands Selvstændigheds Skyld er Grund til at være glad over, at der er et Parti herhjemme, der tør rejse Fredsfanen, naar de andre flygte fra den. Det, der bedrøver mig mest i disse Dage, er at se Folk, der tidligere have staaet som ivrige Forsvarere for Fredsbevægelsen, nu staa op og kræve flere Vaaben, og ikke dette alene, men ogsaa flere Soldater og flere Fæstninger. Ja, naar man f. Eks. forleden Dag hørte det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Sveistrup) melde sig som Tilhænger af Regeringsforslaget, maatte det gøre et mærkeligt Indtryk paa dem, som have fulgt denne Mand i hans tidligere Aar og hørt og set, hvorledes han har arbejdet for at gennemføre Fredsbevægelsen og vinde Terrain for den ude i Befolkningen. Men vi se ogsaa, at der indenfor Venstreformpartiet er nogle, der følge godt med i den nye militaristiske Dans, vi nu skulle til at træde her i Landet. Vi hørte det ærede Medlem fra Randers Landkreds (Bjerre) staa op og anbefale Oprettelsen af nogle særlige Skyttebatalioner eller Skyttekorps, der skulde have Lønning for at tage Bolig paa de mest udsatte Steder, og som stadig skulde have Vaaben og Uniformer i deres Hjem og have Pligt til at øve sig ude i Terrainet og have Pligt til at møde paa Pladsen, naar Faren kommer, og det skulde være Folk af den Slags, der kunne ramme Hovedet paa en Mand i en Afstand af — jeg tror, det var 12—14,000 Alen, jeg husker ikke, hvilket Tal det ærede Medlem anførte, og det kan ogsaa være lige meget. Det forekommer mig at være et nyt Landsknægtregiment, det ærede Medlem vilde oprette her, og Tanken om at oprette det er fostret i en Venstremands Hjerne. Jeg tror, at naar Militarismen giver sig saadanne Udslag, endog imellem Demokraterne, er det paa Tide, at man protesterer.

Selv om man vilde følge Regeringen og gennemføre det Forslag, som her foreligger, kan man ikke sige, at efter at vi havde bragt dette Offer, behøvede vi ikke